

SZÉKESFEHÉRVÁR

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Nador-utca 7.
TELEFON-SZÁM: 110.
Hirdetések és előfizetési pénzek a kiadóhivatalba küldendők.

Fel-olj szerkesztő és kiadótulajdonos.

FENYES LÁSZLÓ.

Előfizetési árak:
Égy évre 16 Kor. — Fél évre 8 K. — Negyedévre 4 K
Egyes szám ára: 10 fillér.
A lap megjelenti: Hétfőn, szerdán és szombaton este 6 órakor.

HIREK.

— Mai számunk — a nyári idény eseménytelensége miatt — két oldal terjedelmű.

— Személyi hír. *Tömör József* tiszésként bíró a székesfehérvári kir. törvényszék vizsgálóbírója tegnap hat heti üdülésre Fonyódra utazott. Türelmében a vizsgálóbírói teendőket *Sárkány József* kir. tiszésként látja el.

— A pozsonyi országos kiállítás. Ismeretes dolog, hogy Pozsonyban szeptember hó 7-ikétől 21-ig lesz a *II. mezőgazdasági országos kiállítás*, amely az eddig történt előkészületekkel itélve igen nagy szabású lesz s előreláthatólag az egész ország gazdaságának megvilágítja azt. A kiállítás rendező bizottsága ezért már jó eleve gondoskodik, hogy a kiállításra érkező vendégek elszállásolásában zavar ne legyen és ezért külön elszállásoló bizottságot szervezett, a mely most az érdeklődőket a következők tudatja:

A ki szállásokban óhajt lakni a kiállítás ideje alatt, az már júliusban forduljon ez iránt a Pozsonyban levő szállók valamelyikéhez. Ha már ezt helyet nem kapunk, a szállásoló bizottság *Mitterhasser* városi tanácsos vezetésé alatt magán felelő, vagy e célra berendezett városi épületekben gondoskodik lakásokról. A lakás követeitért ágyankint 1 korona követései díj jár. A ki követést igénybe venni kívánja, legalább 10 nappal az érkezés előtt forduljon a kiállítás szállásadó bizottságához*, nevének, polgári állásának és lakozásának pontos megjelölésével. A bizottság a kiállítás megelőző napokban a vendégeknek a kiállítás ideje alatt a pályaudvarokon és a hajó állomásokon működők a jelentéskészre a lakás utalvány átadja. Cédulájára, ha a fél a közzététellel előre tudtja: vasuton vagy hajón érkezik-e, hogy utalványát ott kézen tartassák.

Csoportonkénti elszállásolás is lesz, főleg kis azák részére. Ezek követései díjat nem fizetnek

a hajlékának használatáért fekvőhelyenkint és éjjelenként 50 fillért fizetnek.

— A Vígyszínház Székesfehérváron. A Vígyszínház művészeti személyzete most vidéki körutat tesz az országban s szerdán és csütörtökön is, tehát a hó 16-án és 17-én Székesfehérvárot a városi színházban fogják játszani. A színtügyi bizottság *Havrának* József polgármester elnöklete alatt ma délelőtti 11 órakor tartott ülésén engedélyt adott a körutat rendező *Liptai* Károly fővárosi hírlapírónak az előadások megtartására, nem véve figyelembe a székesfehérvári színi kerület igazgatójával kötött ama szerződését, hogy idegen színháznak előadást tartani nem szabad. Lényegileg ugyanis nem esik sérelem Kunhegyi igazgatón, mert a színházi szervezet még távol esik A társulat, ha két előadást rendez: a „Paholy“-t és az „Ornaggi ur“-at akarja előadni, ha pedig csak egy előadás lenne, úgy ez utóbbi darab kerülne színre. Hogy kulturális szempontból van e annak haszna, ha a fővárosi színházak végig Ornaggi-uraznak az ország, azt nem tudnánk ígérni felelet adni, ámde bizonyos, hogy ha Budapestre előadják, akkor a vidéki publikum sem szorult dajkaságra. Tagadhatatlan az is, hogy a Vígyszínház művészeti előadása legalább művészeti néven áll s a közönségnek tisztességes előadásban lesz része. A körutazó társaságban a Vígyszínház következő tagjai vesznek részt:

Hegedűs Gyula, Nikó Lina, Varsányi Irén, Révész Ilona, Topolcai Dező, Szerény Gizella, Szerény Zoltán, Vendlrei Ferenc, Cserny Béla, Rónaszéky Gusztáv, Rónaszékyé, Makróczy Levente,

Bálint Rózi, Herceg Mihály, Góth Sándor, Rudas József, Lévy Gyula, Herceg Vilmos, Harmath Jenny, Gelléri Géza, Nagy J., Horváth Irén, Angyal Ferike Hiány Irén. Jegyek a szerdai előadásra előre vált-hatók, *Krausz* Verona dobánytösdéjében (Nador-utca 11. sz.) A jegyek ára 25%-al van emelve a rendező színházi árakhoz képest.

— Segítsünk az inasgeseken. Fejérvármegyéje közönsége hálafelel szívvel nézett a dús kalászu halmonkon a Gondviselés az ideén jó aratást adott a gazdáknak s mindenki jó reményekkel néz a többi vetemények bízottsága elé is. Mialatt peng a kasza s a föld népének hálafelel sóhaja kísérő útján az Égnek szálló pascirta dicsekedt, távolról, székölyföldi véreinktől keserű panasz érkezik hozzánk. Kis-Küküllő vármegyéje alispánja: *Csató* Gábor kőrözöttat fordul a magyar nemzethez, a rojaja bizott s a Sors csapása alatt teljesen koldusbotra jutott nép érdekében. Egyszerűségében is megíatott szavakkal mondja el az alispán, hogy Kis-Küküllő vármegyében is dus aratást ígért az ideén a Természekt, buján zöldíttek a vetemények s a szikkalt tőkén dúz gerezdek ígérkeztek. Junius néhány napja azután tönkretette a vetéseket, a szőlőket s az emberek minden reményét. Óriási jégviharok voltak az egész vármegyében, de különösen *Királyfalva* és *Sörényfalva* határain olya, a milynen nekem hogy senki nem emlékezik, de a milyen csak a végítélet napján lesz még egyszer. Hatalmas kövekként hullottak alá a jégdarabok, a vetéseket egyszerűen beleverte a földbe, hogy még takarmányunk se lehetett lekaszálni, a gyümölcsfákat, szőlőtöröket töves-

TARCZA.

A tulipán.

Színhely: egy kis női szalon. Diszkrét piros bársony függöny, könyv francia (fősz) bútor, a család óra, mely előírta szerint „egyhangyan keteg“, elegáns egy állvány, melynek 18 kétségbe dr. Radoványi Tanács miniszteri tanácsos urnak direkt Hollandiából hozott ajándék-tulipánja. — Személyek: *Lujza* kiaszony ki kedves mamája „ma chère Louise“ a székelt becseségetti és egy csepos fiatal rokon ő felesége 16-ik húszéveskorú. Idő: délután 6 óra. — *Lujza* kiaszony elhagyja a szeretet, s a virágvilághoz, a tulipán mellé lép. A tulipán ölébe, mint a hó. A fiatal rokon tehető, mint az érdög. Egy perc szünet.

Ez alatt az egy percznyi szünet alatt, el lehet mondani, hogy a kiaszony nehezelt a rokonra is, de nehezelt főleg kiaszonyt és bevallott volégenyére, a miniszteri tanácsos urra, ki éppen most nincs itt, midőn székébe volna rá. Hadd védezz magát a gonosz indulatu rágalomk elon, melyekkel a hadnyug ur, ki Párisból, a hol „üdü“ még egy szál virágot sem hozott, hódolata és figyelmé jellel immar tisztelet parcz óta elhalmozta. A miniszteri tanácsos ur járta nemrégiben a külföldet, de ő oly udvarias volt, hogy Hollandiába való tartózkodása alatt még az egykor világhírt orániai tulipánokra is gondolt, s im, hozott is hazá egyet, szépét, fehéret a menyasszonyának. Véres harcot vívott az osztrák határon, míg el tudta hitetni a virávozzal, hogy a virág igazi leány — nem esik vám alá. Egy főhőnöz meg akarta tapintani, hogy igazi-ságáról meggyőződjék — azt lesléte, fizetett 10 forint büntetés, de a feleség leshér tulipánt komisszárnak, kik nem érintette. A kiaszonyt meglepte és megalakította a figyelen. Ős tartotta homlokát a tanácsos

urnak és megengedte, hogy illedelmesen és áhíttal megcsóolja. A miniszteri tanácsos ur roppant boldog volt — mesélte a konyhában a szobaleány — s oly ruganyos léptekkel haladt a lépcsőkhöz — suttogta szűrtelen mosolygól az inas — mintha huz ez még ifjonz lett volna, holott már rég megette kenyere javát, egy kicsit már a hold is kiaszánt az édes-kalajpa adol, s ha ő nem hive az „ekszert“ hidegvérnek, akkor senki.

Élőtlőbb homályos rágalom bővebb fejtegetését a fiatal rokon azonban kezelem megtagadta, s mindössze azt iparkodott nagy készségűsá elhitetni, hogy a miniszteri tanácsos ur ötvényegy szent-jénél jobban illenék *Lujza* kiaszonyhoz az ő szikrázó huszonnyé éve.

Legjobb lesz tehát, *Lujza*, ha fölteszi azt a parjút és lekoppintja a fejét. Egyébiránt, ha megengedi, meséllek valamit.

— Párisi „üdülesérei“? Közönsöm... hagyja...

— Nem Párisról, hanem egy másik basáról... *Giáfar* Ali Ben Hussein basáról. Édes *Lujza*...

Engedje meg, hogy öt perczet meséljek róla, aztán nem bánom, ha egyikünkkel ei is dob.

— Az nem a basa lesz, drága barátom... felelte nyugvatosan a leány.

— Helyes! Rajta lesznek, hogy se én, se az nem repüljünk ki innen, hanem ez a parjút édes haragos rokon. Őn ezt a silány bővénnyt ki fogja dobni!

— Meglátjuk.

A rokon bosszúit kezdte.

— Darcz basának rokon palotája volt az édes vizek mellett; igazi paradicsom a földön.

Dusgazdag ember volt, nyugalmas, tiszta jószág vonással, galambtérh, hosszú, szép szakállal, álmadozó fényes szemekkel. Szélt volt, kegyes élet és türelmes végzetellen. Történt azonban, hogy egy elragadom szép nyári esten nyugtalan gondolatai támadtak. Azon jártatta eszé, hogy a nagy Muhammed prófétá minden bizonytalános bölös lérfu volt, midőn kinyitlakoztatta, hogy nem jó az emberek egyedül lenni. Ő például már hatvan esztendő óta egyedül halgaltja a zenét, egyedül őrti az éjlet pompaszínház, egyedül eszi turkeszán diányéit és egyedül szívja feleséges aia-göbek dohányát is Allah hatalma mérhetetleni Teht... meg fog hazasodni.

— Barátom! Ez a meseg nem valószínű.

— Így történt.

— Basa? Ez hazaság?

— Bocsánat, ez a basa nem olyan basa volt, mint a többi bas; éppen ezért meséllek róla...

Giáfar Ali Ben Hussein-nek nem volt hátréme és nem voltak szolgáló leányai. Volt szörnyt kiaszony, a négy Bosporoson, tevéi a sivatagban, rab-szolgái — férfiak, naplopók — bőven: de oly egyedül állt a világon, mint egy árva. Mollának, papának, szentnek készült egykoron... a szeszony nédelte. Most azonban áhítatos, hogy asszonyt hoz a házához. Úgy is cselekedett. Átment Smyrnába, ott kikerestette magának a leg-szebb hölgyet, hamrossan felségül vette — adták szivesen a Nábob-nak és hazavitte, rémséges pompa és ünnepekkel harsozó csillagása között, a palotájába.

— Szép...

— Ugy van! A tizenötödik esztendő Bójtik Hanim (első feleség) csakugyan nagyon szép termetű volt. Nyögve nyúltak, szeme beszedés, csillogás, melleg, engedi, meg, hogy áhítat hasonlítottan... Az első nap délelőttén a basak fölvezette nejét a fűtérme mélyén álló trónszert

tól csavarta ki, a venyigékét össze tördöste, hogy még a közeli esztendőbe se lehessen termésé kilitáskú, a baromfiakat, apróbb állatokat a mezőn és udvarokba verte agyon a vihar, a villám zemmak és házakat gyújtott fel és semmi biztosítva nem volt, mert hiszen őszé tette a népet a most várta, hogy kissé lélegezhet fognak jutni. És most lettek igazán koldusok. Minthogy e községeken kívül is, az egész vármegyében, szintén jártak károk voltak, a két község koldusbortra jutott népen maga a vármegye sem tud segíteni, úgy a magyar társadalomhoz fordul dicő-szent-mártoni alispán, segítségért kérve a két falu népének. Mi azt hiszik, Fejérvármegye községére megfogja tenni a magát s itt Székeshérváron és a vármegyében, ha valahol járás ősszövetelt, mulatságot rendeznek: *Jókedély cselud a kránýjvoti és sóbányjvoti inésegék segítési fogadjó választani.* Nemcsak humanus, de nemzeti missiót teljesítenek vele, mert nemzeti érdek, hogy a dicő-szentmártoni szlovai apostolok közel között levő földműve: n.p., sanyaru idejében a magyar társadalom gyámoltól kezét érzeze. Az adományokat akár egyesesen Csathó alispánhoz, akár hozzáink jutassák, hírlapjaink nyugtazva rendezetése helyőre juttatjuk azt.

— Egy csendőri jelentés. *Spauer József* gattamási gazdaságából a múlt heten *Sipos András* család megköztök és Spauer előáltatást kérte a lútlén eszlendők. A szolgabíró hivatal a székesfehérvári csendőrrés: küldte ki nyomonzóra, a mely Siposot elő is állította. Erről tett jelentésében a csendőrség egyáltalán passzizt, le, a megköztök elő is állította, a miért ez fiat ebuljattá. A kildölt csendőrök — uymond a jelentés előbbi laska-Szt Györgyén kerestök Siposot, ott azt halolták, hogy az édes anyjának gattamási szőlőjében tartózkodik. Elmentek hát a szőlőbe, ott hosszi keresés után red akadtök Sipos Jánosot hajlékára, de mikor oda értek, azt zárta találták s az ablakon benévez is, senkit a szobában nem látták. Tovább mentek hát s egy *Tina János* nevű asszonytól megkérdeztök, hogy Siposok bizony

odahaza vannak. Vissza menve, az asszonyt csak-ugyan odahaza találták, most már nyitott ajtó mellett, éppen mosott, megkérdezték tőle, hogy hol a fia, azt mondta, hogy *Csurgóra ment.* A csendőrök Csurgóra mentek, ott a fut meg is találták s aztán elődöltették Guttamásba az előjárósághoz. Utközben aztán „a fut vallatván”, ez bevallotta, hogy otthon volt és zene anyjával, a mikor a csendőrök a ház előtt az ablakon bekukucskáltak, de fölémlitken mindketten elbujtak. Ezt a fényt előmondta, a csendőrség következőképpen végzi jelentését:

„Sipos Jánosot szll. Kovács Erzsébet ezen előjárásával a hatóságí kizsátozték a házba és feire vezette, mely előjárásával a csendőröknek vagy 8-10 kilométer felesleges utat megmenni okozott, tekintettel továbbá arra is, hogy l. hó 11-én egész napon át nagy eső volt és a levelesedő előjárásból keletkezett ázárva igen fárasztó utat kellett megtennünk, kerem ezen előjárásunkat nevezet nőnek szigorú felelősség vonhatási érdekében az illetékes moiri szolgabírói hivatalnak átjuttatni méltóztatassék.”

A csendőri jelentést kissé humorosnak találjuk, de még inkább aggodalmat kelt bennünk, látsván a különös jogszeklet, a mely iraukban megnyilvánul. Tudniök kellene, hogy a székesfehérvári ügy előkötött büntetendő cselekménynek a folytatása az, ha valaki a kereső csendőrök előtt nem mutatkozik. Az anyu pedig semmiféle törvény nem kötelezi, hogy a fiat elarolja s utána az ablakon bekukucskálók csendőrök elő kimenjen beurljára: „kerem, itt van az én fiam, a ki állásit engedelm nélkül elhagyta, tessék csak bejönni csendőr urak!” Ho a csendőrök a kötelezőkötök ismeretek volna s ha gyanújuk volt, hogy Siposok odahaza vannak: a törvény nevében az ajtó kinyitására szólították volna tel Siposokat, a kik bizonyára kinyitották azt, mintahogy mikor visszamentek a házhoz s az anyát megkérdezték, hogy hol van a fia — nem is tartozott volna vele — megmondta, hogy: *Csurgóra van.* A csendőrök ott red is találtak, hol van itt tehát a felvezetés? Ismételtök, az ilyen ferde jogi fellogás aggodalommal tölt el bennünket, mert azal a tudatlan nappel, odakint a falvakban sok olyat megtethetnek a csendőr urak, a mi nem kerül nyilvánosságra.

— Uj állás a váromnál. A városházán egy miniszteri rüdellet értelmében elkészült a marha

levélk kezeléséről szóló szabályrendelet, a melyben a kezeléshez szükséges új állás szerzése iránt is javaslat foglaltatik. Az uj állás 1400 korona törzsfizetésű és 800 korona labkárrel leez javadalmazása a javaslat szerini, a mely javaslat a legközelebbi költségösen tárgyalás alá kerül.

— A Déll Vasuti Delárdó a tegnapi tati dalversenyen dícsőró elismerést nyert. A győztesek Györi ének és zene egyesület, a „Szombathelyi dalosok” és a „Soproni férfi dalos egyesület” lettek.

— A feledékeny kerékpárosok. Mikor a kerékpár sport-dűl igen nagy fokra hágott, szabályrendeletet készítelt a város, a mely a biciklistáknak a gyalogútrókon és sétátereken való kerékpározást szigorúan megtiltotta. A rendelet elthebe lépett s közösen el is felejtődött. A hosszú sétátérren járldók közönség gyakran passzokodik, hogy a ftrge láb bicikliztást ujból kényelmesen versenytérnek hasznadják a sós-tót és a hosszú sétátérren, a rendőrség pedig — egyéb ellátgatás és létszámanak csekély voltánál fogva is — nem ellenőrizi a feledékeny kerékpárokat. Öket is, a rendőrséget is, ez úton figyelmezteti —

Egy stábil.

— Hatezer koronás lopás. Nagyobb-szerű lopás történt e hó 2-án Moórort. *Vérséy György*nek inasa: *Eszes Ferencz*, a ki csak a tavasz óta állt szolgálatban az agg földbirtokosnál, egy őrlizten pillanomban alkuleszal kinyitotta gattadjának szekrényét s abból 6000 korona készpénzt kilopva megszökött. Vérséy azonban jelemtetést a szolgabíróaságnál a melynek intézkedésőre pénteken, e hó 12-én Erzsébet-falván el is fogták Eszes Ferenczet. A pénz is nála volt még, néhány száz korona híjján. Eszest tegnap Székeshérvárra hozták az Agyész fogházába.

— Simor utczai idill. Építéles jelenetre csodáltök össze ma reggel a Simor utczai-jó-kelői: *Auerbach* Igazoz butorkereskedő egy a bolja előtt zölöséget áruló kofaszonny: *Fister* Ferencz meg-szóllította, hogy a nála vett két fej saláta árát fizesse meg. Auerbach nem emlékezett, hogy adós lenne s a két fej saláta fölött megindult diplomaciái tárgyalások hírtelen olyan heves fordulatot vettek, hogy Auerbach nyakon ragadta a zölöséges kofát és egy, kettő — jól szemem pöködtöe azt. A kofa asszony, mint a rendőrség előtt jegyzőkönyvbe dik-tálta: az undoktól elájult, a mireztán társnői, a többi kofaszonny estek Auerbachnak és ékes harcazi játékokban mutatják be a Simor-utczai asszonok hudi játékait. Auerbach már méltán gondolt red, hogy megümeltsik s élete alkonyának utolsó napja következett be, a mikor Deus ez machinálétt rendőri jelent meg a hűbörgő sokadalom közt s nagy ügyvel-bajjal kiszakította Auerbachot az asszonyok karmai köztli.

— Idegenek névsora 1902. Julius hó 14-én Enderz János „Fekete Sas” szállodájá, Vajda Berta utazó Bpest. Gász Károly tanító Voinand, Brék Miksa utazó Prága. Báros Dávid kereskedő Nyék. Vajda G. József, utazó Bpest. Ochs J. tüzérhadnagy Bpest. Keiler N. tüzérhadnagy Bpest. Raab Gábor utazó Bécs. Frits P. utazó Bécs.

Barna Igazoz „Magyar Király” szállodájá. Kemény utazó Bécs. Ernst vállalkozó Zágráb. Dénes utazó Arad. Marik utazó Budapest.

— Elsőrangú, régi jó hírnevű tűz és életbiztosító intézetnél, azonnali alkalmazást nyerhetnek ügyes üzletszertő és szervező tisztviselőik. Jelentkezhetni lehet személyesen és levélleg *Egedy Sándornál Székeshérváron, Sas-utca 11. sz. alatt.*

— A Nemtő. Még is jó az Isten, a mulkor anyagi gondjaim kintoktat, óriási pénzszarvarban voltam, de a Gondviselő any akarla, hogy *Krausz Vilmos*sal találkozzam, aki azonnal elő teremtette csekély kamat mellett azonn összeget a mivel tartozásomat rendeztem. *Krausz F. Vilmos* Sas-utca 2 szám alatt lakik.

— Egy- és kétfogatú bérkecseli, egy helyben, mint a vidékre megrendelhetök *Krausz Verona* bérkecseli vállalkozónál, Nádor-utca 11 számú dohánytöszdájében, telefon szám: 88. Ejjel megrendelések. Össze-utca 5 szám, saját házban.

emelőnyre, sajátkezleg tette fejére a gyémántkötő eszlógó diadémot és szelid mosolylyal kérte, hogy fogadjá kilyvén hárszépnek és rabzsolóknak hódolást. A szerzetársé bejelölése után a basa előkötözte nejt arannyal, ezüsttel, gyöngyökkel, bársonnyal, s iymemmel. . .

— Elég! — Az első napra elég, — így gondolkoztök Ali Ben Hussein is. Megszokolta nejt és esztelődött — magára hagyta. Az asszony nagy szemeket meresztett, szavaria jött és ajkait harapdálva várt, várt. . . De a basa eliphant az ő isténében és nem jött vissza. Másnap azonban megmutogatta neki palotát, esztokóni vitéz, meg-megadoktók — czukorkákkal, illatszerekkel, partipákkal, fogtökkel és tizenkét keresztes rabszolgával: virágszál, gyöngyérz valamennyi. Aztán megcsókolta, szeliden elbucsuozott és magára hagyta. Az asszony szemé megvilámlott, tekintete ingerült tűzt meredt a nagy előttükörbe, mely kifogástalan szépségét egész keleti pompájában sugározta vissza és csak várt, csak várt. . .

— Boland ön, Jószi? — A basa, gondolom, az volt! Kiderült ez világosan a harmadik nap reggeliba, midőn az asszony haragos, sőtörtődött arccal ragadta meg az angalszélű basa kezét és ingerlőten a szemé közé nézett. Ali Ben Hussein mosolygott, megmogimogta, szakállát és háromszor taposott. A tapera megnyílt az ajtó, belépett 30 biborba öltözött neger, s a fejükön hozott fiúom szalmakosarak tartalmát hódolólálatalt előttük ürröktök víru alá. Mindenik kosárban tíz darab tulipán virága esztettekben, összesen 300 gyöngyért tulipán tíz kosárban. Egy egész virágteremt! Az asszony új csodája: 300 csodaszép tulipán a szinek vakító tarkaságában, egyik remekebb, drágább, pompásabb, mint a másik. — Nos? — S a leány előre hajolt. Micsoda huncutság est ki ebből?

— Különös, a mi történt. . . A hitvest éppen nem bódvöte el ez a remek szép látvány. Szája reszeltai kezdött, szemé szikrákat szórtak, puha kis ökle összerándult, azózt a szőnyeg és

törlőborodás véruhálama festette vérvörössé. A következő pillanomban egy piézti lábacsa fölrugta az újjába és első tulipános kosarat s egy dühös kezökkel megfogta és 30 csodaszép tulipánt hozó harmadik biboros rabszolgá elcsénykedőse költi. Ali Ben Hussein fehér szakállát . . . Aztán berohant belő szobába az asszony, kihozta onnan a szent Koránt és odacsapta a sóbányiványá meredő basa lábái elé: „Nesse, itt van l. . . Olvasd!” mondotta mélyszéges megvetéssel, a kiszaladva a dzsindereből — hol háromszázann tulipánok virultak harmadik kosárban — haza szökött Smyrnába, a mamájához.

— S a mama? — Örlött e, nem-e a mama Smyrnában, azt nem tudom. . . De a basa kérem, az angalyiszölő Ali Ben Hussein basa, mitán a tragédia kárelmetlenül esztanós befejezése után valányire magához tért, fölemlte a léha elő vágott szent könyvet és olvasta a vastagon alá huzott betű sorokat, melyekben velős és lapidáris rövidségű minden igazhívők okulására, a következő gondos foglaltatott:

„Valaki pedig öreg és fehér számr lenne, ne akarjon a paradicsomért böngöcsélni megfizetni, mert nem jó az asszonynak is, a mi a számrnak.”

Giafar Ali Ben Hussein melyen megmogimogva ingatta Öreg fejét, megcsókolta a szent könyvet, megmogimogta fehér szakállát és — nem ment Smyrnába a felesége után.

A rokon itt fölémlkedett a székéről, meghajította magát és gyorsan elhagyta a szentel. A leány utána nézett és megzavarodva, majdómm indulatlan ráczólla össze szép, ives szemöldökét.

— Merész! . . . szeretőim engem . . . suttogta haraggal s oly heves mozdulattal rántotta el a kezét, hogy a miniszteri tanácsos ur tulipánja székében kettőfőre hullott a földre. A leány egy pillanatra megföldre dlt, aztán megjelent ajkai köztli egy pajzán mosoly és — nem hajolt le a tulipán után, hogy fölémlje.